

Η Γάτα από την Κόλαση

Ο Χάλστον σκέφτηκε ότι ο ηλικιωμένος άντρας στο αναπηρικό καροτσάκι φαινόταν άρρωστος, τρομοκρατημένος και ετοιμοθάνατος. Είχε πείρα στο να βλέπει τέτοια πράγματα. Ο θάνατος ήταν η δουλειά του Χάλστον· τον είχε φέρει σε δεκαοχτώ άντρες και έξι γυναίκες στην καριέρα του ως αυτοαπασχολούμενος εκτελεστής. Ήξερε την όψη του θανάτου.

Το σπίτι –μέγαρο, για την ακρίβεια– ήταν κρύο και σιωπηλό. Οι μόνοι ήχοι ήταν το σιγαλό τριζοβόλημα της φωτιάς στο μεγάλο πέτρινο τζάκι και το σιγαλό σφύριγμα του νοεμβριάτικου αέρα έξω.

«Θέλω να κάνεις μια δολοφονία», είπε ο ηλικιωμένος άντρας. Η φωνή του ήταν τρεμάμενη και στριγκή, απότομη. «Απ' ό,τι έχω καταλάβει, αυτή είναι η δουλειά σου».

«Με ποιον μίλησες;» ρώτησε ο Χάλστον.

«Με έναν άντρα ονόματι Σολ Λότζα. Λέει ότι τον ξέρεις».

Ο Χάλστον έγνεψε καταφατικά. Αν ο μεσάζοντας ήταν ο Λότζα, το πράγμα ήταν εντάξει. Κι αν υπήρχε κοριός στο δωμάτιο, οτιδήποτε έλεγε ο ηλικιωμένος άντρας –ο Ντρόγκαν– ήταν παγίδα.

«Ποιον θέλεις να σκοτώσω;»

Ο Ντρόγκαν πάτησε ένα κουμπί στο χειριστήριο που ήταν ενσωματωμένο στο μπράτσο της αναπηρικής καρέκλας του και εκκίνη προχώρησε με βόμβο. Από κοντά, ο Χάλστον μπορούσε να μυρίσει ανάμεικτες τις κίτρινες μυρωδιές του φόβου, των γηρατειών και των ούρων. Τον αηδίαζαν, αλλά δεν το έδειξε. Το πρόσωπό του παρέμεινε γαλήνιο και ήρεμο.

«Το θύμα σου βρίσκεται ακριβώς πίσω σου», είπε απαλά ο Ντρόγκαν.

Ο Χάλστον κινήθηκε γρήγορα. Τα αντανακλαστικά του ήταν η ζωή του και ήταν πάντα ακονισμένα. Σε κλάσμα δευτερολέπτου είχε σηκωθεί από τον καναπέ, είχε πέσει στο ένα γόνατο και είχε στραφεί προς τα πίσω, με το χέρι του μέσα στο ειδικά ραμμένο σπορ σακάκι του, ν' αδράχνει τη λαβή του υβριδικού κοντόκανονου σαρανταπενταριού του, που κρεμόταν κάτω από τη μασχάλη του μέσα σε μια θήκη με ελατήριο που το έφερνε στην παλάμη του μ' ένα άγγιγμα. Μια στιγμή αργότερα το πιστόλι ήταν έξω και σημάδευε... ένα γάτο.

Ο Χάλστον και ο γάτος έμειναν ακίνητοι κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο. Ήταν μια παράξενη κατάσταση για τον Χάλστον, που ήταν ένας άνθρωπος χωρίς ιδιαίτερη φαντασία και χωρίς προλήψεις. Για εκείνη τη μία στιγμή, καθώς γονάτιζε στο πάτωμα με το πιστόλι του έτοιμο, ένιωσε ότι το ήξερε αυτό το ζώο, παρ' όλο που αν είχε ξαναδεί ποτέ του μια γάτα με τέτοια ασυνήθιστα σημάδια, σίγουρα θα το θυμόταν.

Η μουσούδα του γάτου ήταν χωρισμένη σε δυο συμμετρικά μέρη: το μισό μαύρο, το μισό άσπρο. Η διαχωριστική γραμμή κατέβαινε από την κορυφή του πλακουτσού κρανίου του, περνούσε από τη μύτη του και έφτανε στο στόμα του, ίσια σαν αλφάδι. Τα μάτια του φάνταζαν πελώρια μέσα στο μισοσκοτάδο και στην καθεμιά από τις δυο σχεδόν κυκλικές μαύρες κόρες τους καθρεφτιζόταν ένα πρίσμα από τη λάμψη της φωτιάς που έκαιγε στο τζάκι, σαν βλοσυρό κάρβουνο μίσους.

Και ο Χάλστον άθελά του ξανασκέφτηκε: *Γνωρίζομαστε, εσύ κι εγώ.*

Ύστερα, η στιγμή πέρασε. Ο Χάλστον έκρυψε πάλι το όπλο και σηκώθηκε. «Θα έπρεπε να σε σκοτώσω γι' αυτό, γέρο. Εγώ δε σηκώνω αστεία».

«Κι εγώ δεν κάνω αστεία», είπε ο Ντρόγκαν. «Κάτσε κάτω. Κοίτα δω». Είχε πάρει ένα χοντρό φάκελο από κάτω απ' την κουβέρτα που σκέπαζε τα πόδια του.

Ο Χάλστον κάθισε. Ο γάτος, που ήταν κουλουριασμένος πάνω στην πλάτη του καναπέ, πήδηξε ανάλαφρα στην αγκαλιά του. Τον κοίταξε για μια στιγμή μ' εκείνα τα πελώρια σκοτεινά μάτια που οι κόρες τους ήταν κυκλωμένες από λεπτά χρυσοπράσινα δαχτυλίδια, και ύστερα βολεύτηκε κι άρχισε να χουρχουρίζει.

Ο Χάλστον κοίταξε τον Ντρόγκαν απορημένα.

«Είναι πολύ φιλικός», είπε εκείνος. «Στην αρχή. Αυτό το χαριτωμένο φιλικό γατάκι έχει σκοτώσει τρεις ανθρώπους σ' αυτό το σπίτι. Έτσι μένω μόνο εγώ. Είμαι γέρος, είμαι άρρωστος... αλλά προτιμώ να πεθάνω όταν θα 'ρθει η ώρα μου».

«Δεν το πιστεύω», είπε ο Χάλστον. «Με προσέλαβες για να σκοτώσω ένα γάτο;»

«Κοίταξε μέσα στο φάκελο, σε παρακαλώ».

Ο Χάλστον κοίταξε μέσα στο φάκελο. Ήταν γεμάτος με εκατοδολάρια και πενήνταδολάρια, όλα τους παλιά. «Πόσα είναι;»

«Έξι χιλιάδες δολάρια. Θα πάρεις άλλα έξι, όταν μου φέρεις αποδείξεις ότι η γάτα ψόφησε. Ο κύριος Λότζα είπε ότι δώδεκα χιλιάδες είναι η συνηθισμένη αμοιβή σου;»

Ο Χάλστον έγνεψε καταφατικά, ενώ το χέρι του χάιδευε μηχανικά το ζώο στην αγκαλιά του. Είχε αποκοιμηθεί, αλλά συνέχιζε να χουρχουρίζει. Ο Χάλστον συμπαθούσε τις γάτες. Ήταν τα μόνα ζώα που συμπαθούσε, για την ακρίβεια. Τα έβγαζαν πέρα μόνες τους. Ο Θεός –αν υπήρχε– τις είχε πλάσει σαν τέλειες, απόμακρες φονικές μηχανές. Οι γάτες ήταν οι εκτελεστές του ζωικού βασιλείου και ο Χάλστον τις σεβόταν.

«Δε χρειάζεται να εξηγήσω τίποτα, αλλά θα το κάνω», είπε ο Ντρόγκαν. «Ο προειδοποιημένος είναι και προετοιμασμένος, λένε, και δε θα ήθελα να αναλάβεις αβασάνιστα αυτό που σου ζητώ. Και νομίζω ότι χρειάζεται να δικαιολογήσω την απόφασή μου. Για να μη με θεωρήσεις τρελό».

Ο Χάλστον κούνησε πάλι το κεφάλι. Είχε ήδη αποφασίσει να δεχτεί να εκτελέσει αυτό το παράξενο συμβόλαιο θανάτου και δεν του χρειαζόνταν άλλες κουβέντες. Όμως, αν ο Ντρόγκαν ήθελε να μιλήσει, θα άκουγε.

«Πρώτα απ' όλα, ξέρεις ποιος είμαι; Από πού προέρχονται τα χρήματα;»

«Από τη Φαρμακευτική Ντρόγκαν».

«Ακριβώς. Μία από τις μεγαλύτερες φαρμακευτικές εταιρείες του κόσμου. Και ο ακρογωνιαίος λίθος της οικονομικής επιτυχίας μας ήταν αυτό». Από την τσέπη της ρόμπας του έβγαλε και έδωσε στον Χάλστον ένα μικρό φιαλίδιο με χάπια, χωρίς ετικέτα. «Η Τρι-Ντορμαλφenoβαρβίνη, σύνθεση G. Χορηγείται σχεδόν αποκλειστικά σε ανθρώπους οι οποίοι πάσχουν από ανίατες ασθένειες και έχουν φτάσει στο τελευταίο στάδιο. Βλέπεις, είναι εξαιρε-

τικά εθιστική. Πρόκειται για ένα συνδυασμό αναλγητικού, ηρεμιστικού και ήπιου παραισθησιογόνου. Είναι εντυπωσιακά αποτελεσματική στο να βοηθάει τους ασθενείς να αντιμετωπίσουν την κατάστασή τους και να προσαρμοστούν σ' αυτή».

«Την παίρνεις κι εσύ;» ρώτησε ο Χάλστον.

Ο Ντρόγκαν αγνόησε την ερώτηση. «Συνταγογραφείται ευρέως, σε όλο τον κόσμο. Πρόκειται για συνθετική ουσία η οποία αναπτύχθηκε τη δεκαετία του πενήντα στα εργαστήριά μας στο Νιου Τζέρσι. Οι δοκιμές μας έγιναν σχεδόν αποκλειστικά πάνω σε γάτες, λόγω της μοναδικής ποιότητας του νευρικού συστήματος των αιλουροειδών».

«Πόσες ξεκάνατε;»

Το πρόσωπο του Ντρόγκαν σφίχτηκε. «Αυτό είναι ένας άδικος και μονομερής τρόπος να το θέτεις».

Ο Χάλστον ανασήκωσε τους ώμους.

«Στα τέσσερα χρόνια που κράτησαν οι δοκιμές μας, οι οποίες οδήγησαν στην έγκριση της Τρι-Ντορμαλφenoβαρβίνης-G από τη Διεύθυνση Τροφίμων και Φαρμάκων, περίπου δεκαπέντε χιλιάδες γάτες... χμμ, απεβίωσαν».

Ο Χάλστον σφύριξε. Περίπου τέσσερις χιλιάδες γιατί το χρόνο. «Και τώρα νομίζεις ότι αυτό εδώ επέστρεψε για να σας εκδικηθεί, σωστά;»

«Δεν αισθάνομαι ένοχος ούτε στο ελάχιστο», είπε ο Ντρόγκαν, αλλά ο τρεμάμενος, απότομος τόνος είχε επιστρέψει στη φωνή του. «Δεκαπέντε χιλιάδες πειραματόζωα πέθαναν, ούτως ώστε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπινα όντα...»

«Δεν έχει σημασία», είπε ο Χάλστον. Βαριόταν τις δικαιολογίες.

«Αυτός ο γάτος ήρθε εδώ πριν από επτά μήνες. Ποτέ δε μου άρεσαν οι γάτες. Αντιπαθητικά ζώα, που κουβαλάνε ένα σωρό ασθένειες... συνέχεια έξω στα χωράφια... τριγυρνούν στους αχυρώνες... μαζεύοντας ένας Θεός ξέρει τι μικρόβια στη γούνα τους... πάντα να προσπαθούν να φέρουν μέσα στο σπίτι κάτι ξεντερισμένο για να το δεις... η αδερφή μου ήταν εκείνη που ήθελε να την κρατήσουμε. Όμως είδε τη γλύκα. Πλήρωσε». Κοίταξε το γάτο που κοιμόταν στην αγκαλιά του Χάλστον με αδυσώπητο μίσος.

«Είπες ότι ο γάτος σκότωσε τρεις ανθρώπους».

Ο Ντρόγκαν άρχισε να μιλάει. Ο γάτος λαγοκοιμόταν συνεχίζοντας να χουρчуρίζει στην αγκαλιά του Χάλστον, κάτω από τα

απαλά, απολαυστικά χάρδια των δυνατών και έμπειρων φονικών δαχτύλων του. Πού και πού κάποιος ρόζος πεύκου έσκαγε στο τζάκι, κάνοντάς τον να τσιτώνεται σαν μια σειρά από ατσάλινα ελατήρια σκεπασμένα με τρίχωμα και μυς. Έξω ο αέρας σφύριζε γύρω από το μεγάλο πέτρινο σπίτι στις ερημιές της εξοχής του Κονέτικατ. Υπήρχε χειμώνας στο λαιμό εκείνου του αέρα. Η φωνή του γέρου συνέχιζε το μονότονο μουρμουρητό της.

Πριν από επτά μήνες ζούσαν σ' αυτό το σπίτι συνολικά τέσσερα άτομα –ο Ντρόγκαν, η αδερφή του Αμάντα, εβδομήντα τεσσάρων ετών και δυο χρόνια μεγαλύτερη του Ντρόγκαν, η Κάρολιν Μπρόντμουντ («των Μπρόντμουντ του Γουέστσεστερ», διευκρίνισε ο Ντρόγκαν), φίλη της Αμάντα Ντρόγκαν από τα παιδικά τους χρόνια, η οποία υπέφερε τρομερά από εμφύσημα, και ο Ντικ Γκέιτς, ένας έμμισθος βοηθός που ήταν στη δούλεψη της οικογένειας Ντρόγκαν είκοσι χρόνια. Ο Γκέιτς, που και ο ίδιος είχε πια περάσει τα εξήντα, οδηγούσε τη μεγάλη Λίνκολν Μαρκ VI, μαγείρευε και σέρβιρε το βραδινό σέρι. Μια γυναίκα ερχόταν την ημέρα για τις δουλειές του σπιτιού. Οι τέσσερις τους είχαν ζήσει έτσι σχεδόν είκοσι χρόνια, μια πληκτική συντροφιά ηλικιωμένων και ο πιστός τους υπηρέτης. Οι μόνες τους απολαύσεις ήταν *Τα Τετράγωνα των Αστέρων* και το να περιμένουν να δουν ποιος θα ζήσει περισσότερο από ποιον.

Ύστερα είχε έρθει ο γάτος.

«Ο Γκέιτς ήταν εκείνος που τον είδε πρώτος, να κλαψουρίζει και να παραμονεύει γύρω απ' το σπίτι. Προσπάθησε να τον διώξει. Του πέταξε ξύλα και πετραδάκια, και τον πέτυχε αρκετές φορές. Όμως αυτός δεν έλεγε να φύγει. Μύριζε το φαγητό ασφαλώς. Σχεδόν πετσί και κόκαλο ήταν. Ο κόσμος τα παρατάει στην άκρη του δρόμου και μέχρι να τελειώσει το καλοκαίρι έχουν ψοφήσει, ξέρεις. Τρομερό, απάνθρωπο πράγμα».

«Είναι καλύτερα να τους τηγανίζουν τον εγκέφαλο;» ρώτησε ο Χάλστον.

Ο Ντρόγκαν αγνόησε την μπηχτή και συνέχισε. Μισούσε τις γάτες. Ανέκαθεν. Όταν ο γάτος αρνήθηκε να φύγει, έδωσε οδηγίες στον Γκέιτς να βάλει έξω από το σπίτι δηλητηριασμένη τροφή. Μεγάλα, δελεαστικά πιάτα γεμάτα γατοτροφή, καρυκευμένα με Τρι-Ντορμαλφenoβαρβίνη-G, για την ακρίβεια. Ο γάτος αγνόησε το φαγητό. Πλέον η Αμάντα Ντρόγκαν είχε αντιληφθεί

την ύπαρξη του ζώου και είχε επιμείνει να το πάρουν στο σπίτι. Ο Ντρόγκαν είχε διαμαρτυρηθεί σφόδρα, αλλά η Αμάντα είχε καταφέρει να περάσει το δικό της. Πάντα έτσι συνέβαινε.

«Όμως είδε τη γλύκα», είπε ο Ντρόγκαν. «Τον έφερε μέσα η ίδια, στην αγκαλιά της. Εκείνος γουργούριζε, ακριβώς όπως και τώρα. Όμως εμένα δεν τολμούσε να με πλησιάσει. Ποτέ δεν έχει τολμήσει... ακόμα. Η Αμάντα του γέμισε ένα πιατάκι με γάλα. “Ω, κοίτα το φτωχούλικο, πεθαίνει της πείνας”, κουκούρισε. Κι αυτή και η Κάρολιν όλο κουκούριζαν όταν μιλούσαν για το γάτο. Αηδιαστικό. Ήταν ο τρόπος τους να με εκδικηθούν, ασφαλώς. Ήξεραν τα αισθήματα που έτρεφα για τα αιλουροειδή ύστερα από το πρόγραμμα δοκιμών της Τρι-Ντορμαλφenoβαρβίνης-G, είκοσι χρόνια πριν. Διασκέδαζαν να με κουρντίζουν, να με βασανίζουν με το βρομόζωο». Κοίταξε τον Χάλστον βλοσυρά. «Όμως πλήρωσαν».

Στα μέσα Μαΐου, ο Γκέιτζ είχε σηκωθεί να ετοιμάσει πρωινό και είχε βρει την Αμάντα Ντρόγκαν να κείτεται στη βάση της κεντρικής σκάλας, ανάμεσα σε σκόρπια θραύσματα πορσελάνης και γατοκροκέτες Λιτλ Φρίσκis. Τα γουρλωμένα μάτια της κοιτούσαν τυφλά το ταβάνι. Είχε χάσει πολύ αίμα από το στόμα και τη μύτη. Η σπονδυλική της στήλη είχε σπάσει, τα δυο της πόδια είχαν σπάσει και ο λαιμός της είχε κυριολεκτικά θρυμματιστεί σαν γυαλί.

«Ο γάτος κοιμόταν στο δωμάτιό της», είπε ο Ντρόγκαν. «Του φερόταν σαν να ήταν μωρό... “Πεινάει η αζαπούλα μου; Σέλει να πάμε έτσω να κάνουμε κακάκια;” Αισχρό. Να ακούς κάτι τέτοιες γλύκες από μια γριά φαρμακόγλωσσα σαν την αδερφή μου. Νομίζω ότι αυτός την ξύπνησε, νιαουρίζοντας. Η Αμάντα πήρε το πιάτο του. Συνήθιζε να λέει ότι του Σαμ δεν του άρεσαν πραγματικά τα Φρίσκis του αν δεν ήταν μουσκεμένα σε λίγο γάλα. Σκόπευε λοιπόν να πάει κάτω. Ο γάτος τριβόταν στις γάμπες της. Ήταν γριά, δε στεκόταν και καλά στα πόδια της. Μισοκοιμισμένη. Έφτασαν στην κορυφή της σκάλας κι εκείνος μπήκε μπροστά της... της έβαλε τρικλοποδιά...»

Ναι, θα μπορούσε να είχε συμβεί έτσι, σκέφτηκε ο Χάλστον. Είδε με τα μάτια της φαντασίας του την ηλικιωμένη γυναίκα να χάνει την ισορροπία της και να πέφτει, υπερβολικά αιφνιδιασμένη για να φωνάξει. Τα Φρίσκis να τινάζονται ψηλά καθώς κουτροβαλούσε, το μπολ να σπάει. Επιτέλους σταματάει στη βάση της σκάλας, με τα γέρικα κόκαλα θρύψαλα, τα μάτια γουρλωμένα, αί-

μα να στάζει από τη μύτη και τ' αυτιά της. Και ο γάτος αρχίζει να κατεβαίνει τα σκαλιά χουρχουρίζοντας, μασουλώντας ικανοποιημένος Λιτλ Φρίσκis.

«Τι είπε ο ανακριτής;» ρώτησε τον Ντρόγκαν.

«Θάνατος από ατύχημα, φυσικά. Όμως εγώ ήξερα».

«Γιατί δεν ξεφορτωθήκατε το ζώο τότε; Όταν πέθανε η Αμάντα;»

Επειδή η Κάρολιν Μπρόντμουρ είχε απειλήσει να φύγει αν ο Ντρόγκαν έκανε κάτι τέτοιο, προφανώς. Έκανε σαν υστερική, την έπιασε ψύχωση με το θέμα. Ήταν άρρωστη και είχε λόξα με τον πνευματισμό. Ένα μέντιουμ από το Χάρτφορντ της είχε πει (για μόλις είκοσι δολάρια) ότι η ψυχή της Αμάντα είχε μπει στο γατίσιο κορμί του Σαμ. Ο Σαμ ήταν της Αμάντα, είπε η Κάρολιν Μπρόντμουρ στον Ντρόγκαν, κι αν ο Σαμ έφευγε, θα έφευγε και αυτή.

Ο Χάλστον, που είχε γίνει σχεδόν εξπέρ στο να διαβάσει ανάμεσα στις γραμμές των ανθρώπινων ζωών, υποπτεύτηκε ότι ο Ντρόγκαν και η γηραιά δεσποινίς Μπρόντμουρ είχαν υπάρξει εραστές πριν από πολύ καιρό και ότι ο γερο-μπαμπαλής ήταν πρόθυμος να τη χάσει τώρα για μια γάτα.

«Κάτι τέτοιο θα ισοδυναμούσε με αυτοκτονία», είπε ο Ντρόγκαν. «Στο μυαλό της, ήταν ακόμα μια πλούσια γυναίκα, απολύτως ικανή να πάρει μαζί της αυτό το ζώο και να πάει στη Νέα Υόρκη ή στο Λονδίνο ή ακόμα και στο Μόντε Κάρλο. Στην πραγματικότητα, ήταν η τελευταία επιζώσα μιας ονομαστής οικογένειας, που τώρα ζούσε με πενταροδεκάρες ως συνέπεια ορισμένων άστοχων επενδύσεων που έγιναν στη δεκαετία του εξήντα. Έμενε εδώ, στο δεύτερο όροφο, σε ένα ελεγχόμενο, υπερ-υγραινόμενο δωμάτιο. Η γυναίκα ήταν εβδομήντα χρονών, κύριε Χάλστον. Κάπνιζε σαν φουγάρο μέχρι τα τελευταία δύο χρόνια της ζωής της και το εμφύσημά της ήταν πολύ βαριάς μορφής. Την ήθελα εδώ, κι αν ο γάτος έπρεπε να μείνει...»

Ο Χάλστον έγνεψε ότι καταλάβαινε και ύστερα κοίταξε με νόημα το ρολόι του.

«Πέθανε στον ύπνο της, στα τέλη Ιουνίου. Ο γιατρός φάνηκε να το βρίσκει φυσικό... απλώς ήρθε και συνέταξε το πιστοποιητικό θανάτου, κι αυτό ήταν όλο. Όμως ο γάτος ήταν στο δωμάτιο. Μου το είπε ο Γκείτζ».

«Όλοι μας θα φύγουμε κάποτε, φίλε μου», είπε ο Χάλστον.

«Φυσικά. Αυτό είπε και ο γιατρός. Όμως εγώ ήξερα. Θυμώμουν. Στις γάτες αρέσει να κάθονται πάνω σε μωρά και σε ηλικιωμένους όταν αυτοί κοιμούνται. Και να τους κλέβουν την ανάσα».

«Παραμύθια της γιαγιάς».

«Τα οποία βασίζονται σε γεγονότα, όπως τα περισσότερα παραμύθια της γιαγιάς», αποκρίθηκε ο Ντρόγκαν. «Στις γάτες αρέσει να ζυμώνουν μαλακά πράγματα με τα νύχια τους, βλέπεις. Ένα μαξιλάρι, μια παχιά φλοκάτη... ή μια κουβέρτα. Μια κουβέρτα η οποία μπορεί να βρίσκεται στην κούνια ενός μωρού ή στο κρεβάτι ενός ηλικιωμένου. Το πρόσθετο βάρος πάνω σ' έναν άνθρωπο που είναι από μόνος του αδύναμος...»

Η φωνή του Ντρόγκαν έσβησε και ο Χάλστον συλλογίστηκε αυτό που είχε ακούσει. Η Κάρολιν Μπρόντμουντ κοιμισμένη στην κρεβατοκάμαρά της, η ανάσα της να βγαίνει τραχιά από τα σακατεμένα πνευμόνια της, ο ήχος να χάνεται σχεδόν μέσα στον ψίθυρο των ειδικών υγραντών και των κλιματιστικών. Ο γάτος με τ' αλλόκοτα ασπρόμαυρα σημάδια πηδάει αθόρυβα πάνω στο κρεβάτι της γεροντοκόρης και κοιτάζει το γέρικο κι αυλακωμένο από ρυτίδες πρόσωπό της μ' εκείνα τα αστραφτερά μαυροπράσινα μάτια. Σκαρφαλώνει στο ισχνό της στήθος και βολεύει το βάρος του εκεί, χουρчуουρίζοντας... και η αναπνοή γίνεται πιο αργή... και ο γάτος χουρчуουρίζει καθώς η ηλικιωμένη γυναίκα σιγά σιγά πνίγεται κάτω από το βάρος του ζώου πάνω στο στήθος της.

Ο Χάλστον δεν ήταν άνθρωπος με μεγάλη φαντασία, αλλά αναρίγησε λίγο.

«Ντρόγκαν», είπε, συνεχίζοντας να χαϊδεύει το γάτο που χουρчуουρίζε. «Γιατί δεν τον έδωσες απλώς για ευθανασία; Ένας κτηνίατρος θα μπορούσε να τον σκοτώσει με αέριο για είκοσι δολάρια».

Ο Ντρόγκαν είπε: «Η κηδεία έγινε την πρώτη Ιουλίου. Έβαλα να θάψουν την Κάρολιν στον οικογενειακό μας τάφο, δίπλα στην αδερφή μου. Όπως θα το ήθελε και η ίδια. Στις τρεις Ιουλίου κάλεσα τον Γκέιτς σ' αυτό το δωμάτιο και του έδωσα ένα ψάθινο καλάθι... ένα καλάθι σαν εκείνα του πικνίκ. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

Ο Χάλστον έγνεψε ότι καταλάβαινε.

«Του είπα να βάλει το γάτο μέσα στο καλάθι και να τον πάει σ' έναν κτηνίατρο στο Μίλφορντ και να τον βάλουν να κοιμηθεί για πάντα. Εκείνος είπε, “Μάλιστα, κύριε”, πήρε το καλάθι και

βγήκε. Όπως έκανε κάθε φορά. Δεν τον ξαναείδα ποτέ ζωντανό. Έγινε ένα ατύχημα στον αυτοκινητόδρομο. Η Λίνκολν καρφώθηκε στο αντέρεισμα μιας γέφυρας, με σχεδόν εκατό χιλιόμετρα την ώρα. Ο Ντικ Γκέιτζ πέθανε ακαριαία. Όταν τον βρήκαν, υπήρχαν γρατσουνιές στο πρόσωπό του».

Ο Χάλστον έμεινε σιωπηλός, καθώς η εικόνα τού πώς μπορεί να είχε συμβεί το κακό σχηματιζόταν πάλι στο μυαλό του. Στο δωμάτιο δεν ακουγόταν κανένας ήχος εκτός από το γαλήνιο τριζοβόλημα της φωτιάς και το γαλήνιο χουρχούρισμα του γάτου στην αγκαλιά του. Αυτός και ο γάτος μαζί μπροστά στη φωτιά θ' αποτελούσαν ιδανική εικονογράφηση για εκείνο το ποίημα του Έντγκαρ Γκεστ, που λέει: «Η γάτα στην αγκαλιά μου, η θρεμμένη φωτιά του τζακιού/ ... Ένας ευτυχισμένος άνθρωπος, αν ρωτάτε».

Ο Ντικ Γκέιτζ να οδηγεί τη Λίνκολν στον αυτοκινητόδρομο, κατευθυνόμενος προς το Μίλφορντ, υπερβαίνοντας το όριο ταχύτητας κατά περίπου δέκα χιλιόμετρα την ώρα. Το ψάθινο καλάθι πλάι του –ένα καλάθι σαν εκείνα του πικνίκ. Ο σοφέρ έχει στραμμένη την προσοχή του στο δρόμο, ίσως να προσπερνάει μια μεγάλη νταλικά, και δεν αντιλαμβάνεται το ιδιόμορφο, μισό μαύρο και μισό άσπρο μουσούδι που ξεπροβάλλει από το πλάι του καλαθιού. Στο κάθισμα του συνοδηγού. Δεν το αντιλαμβάνεται γιατί προσπερνάει τη μεγάλη νταλικά και τότε είναι που ο γάτος πηδάει στο πρόσωπό του, φτύνοντας και ξεσκίζοντας, με τα νύχια του να χαρακώνουν το ένα μάτι, να το τρυπούν, να το ξεφουσκώνουν, να το τυφλώνουν. Εκατό χιλιόμετρα και ο ισχυρός κινητήρας της Λίνκολν βουίζει, και το άλλο πόδι γαντζώνεται στη ράχη της μύτης, μπήγεται στο κρέας προκαλώντας βαθύ, αφόρητο πόνο –ίσως η Λίνκολν αρχίζει να ξεφεύγει από την πορεία της και να παρεκκλίνει προς τα δεξιά, ίσως μπαίνει στο δρόμο της νταλίκας, ίσως η αερόκορνα της νταλίκας στριγκλίζει εκκωφαντικά, όμως ο Γκέιτζ δεν μπορεί να την ακούσει γιατί ο γάτος ουρλιάζει, ο γάτος είναι γαντζωμένος πάνω στο πρόσωπό του σαν τεράστια μαλλιαρή μαύρη αράχνη, με τ' αυτιά κατεβασμένα, τα πράσινα μάτια να λάμπουν σαν προβολείς από την κόλαση, τα μαύρα πόδια να σκάβουν και να χώνονται στη μαλακή σάρκα του λαιμού του ηλικιωμένου άντρα. Το αυτοκίνητο παρεκκλίνει τώρα προς την άλλη μεριά. Το αντέρεισμα της γέφυρας προβάλλει απειλητικό. Ο γάτος πηδάει κάτω από το πρόσωπο του Γκέιτζ και η Λίνκολν, μια

αστραφτερή μαύρη τορπίλη, καρφώνεται στο τσιμέντο και ανατινάζεται σαν βόμβα.

Ο Χάλστον ξεροκατάπιε με δυσκολία και άκουσε ένα ξερό πλατάγισμα μες στο λαιμό του.

«Και το ζώο επέστρεψε;»

Ο Ντρόγκαν έγνεψε καταφατικά. «Μία βδομάδα αργότερα. Την ημέρα που θάβαμε τον Ντικ Γκέιτζ, για την ακρίβεια. Όπως ακριβώς λέει και το παλιό τραγούδι. Η γάτα επέστρεψε».

«Επέζησε από μια σύγκρουση με εκατό χιλιόμετρα την ώρα; Δύσκολο να το πιστέψω».

«Λένε πως καθεμιά τους έχει εννιά ζωές. Όταν επέστρεψε... τότε ήταν που άρχισα να αναρωτιέμαι μήπως ήταν μια... μια...»

«Διαβολόγατα;» πρότεινε σιγανά ο Χάλστον.

«Ελλείψει καλύτερης λέξης, ναι. Ένα είδος δαίμονα σταλμένου για...»

«Να σε τιμωρήσει».

«Δεν ξέρω. Όμως τον φοβάμαι. Τον ταΐζω, ή, μάλλον, η γυναίκα που έρχεται για τις δουλειές του σπιτιού τον ταΐζει. Ούτε αυτή τον συμπαθεί. Λέει ότι εκείνο το πρόσωπο είναι η κατάρα του Θεού. Βέβαια, είναι ντόπια». Ο ηλικιωμένος άντρας προσπάθησε να χαμογελάσει και δεν τα κατάφερε. «Θέλω να τον σκοτώσεις. Έχω ζήσει μαζί του τους τελευταίους τέσσερις μήνες. Καραδοκεί μες στις σκιές. Με κοιτάζει. Μοιάζει σαν να... περιμένει. Κλειδώνομαι στο δωμάτιό μου κάθε νύχτα και πάλι αναρωτιέμαι μήπως ένα πρωί ξυπνήσω και τον βρω... κουλουριασμένο στο στήθος μου... να χουρχουρίζει».

Ο άνεμος σφύριζε μοναχικά έξω, κάνοντας έναν παράξενο ήχο σαν κραυγή κουκουβάγιας μέσα στην πέτρινη καμινάδα.

«Στο τέλος ήρθα σε επαφή με τον Σολ Λότζα. Αυτός μου είπε να απευθυνθώ σ' εσένα. Σε χαρακτήρισε μονήρη».

«Μου αρέσει να δουλεύω μόνος μου».

«Ναι. Είπε ότι ποτέ δε σε έχουν συλλάβει, ούτε καν υποπτευτεί. Είπε ότι πάντα κινείσαι αθόρυβα... σαν γάτα».

Ο Χάλστον κοίταξε τον ηλικιωμένο άντρα στην αναπηρική καρέκλα. Και ξαφνικά τα μακρυδάχτυλα, μωώδη χέρια του στάθηκαν πάνω ακριβώς από το λαιμό του ζώου.

«Θα το κάνω τώρα, αν θέλεις», είπε σιγαλά. «Θα του σπάσω το λαιμό. Δε θα το καταλάβει καν...»

«Όχι!» φώναζε ο Ντρόγκαν. Πήρε μια βαθιά, τρεμάμενη ανάσα. Το χρώμα είχε επιστρέψει στα ωχρά μάγουλά του. «Όχι... όχι εδώ. Πάρ' τον μαζί σου».

Ο Χάλστον χαμογέλασε σαρκαστικά. Άρχισε πάλι να χαϊδεύει πολύ απαλά το κεφάλι, τους ώμους και τη ράχη του κοιμισμένου γάτου. «Εντάξει», είπε. «Τη δέχομαι τη δουλειά. Θέλεις το κουφάρι;»

«Όχι. Σκότωσέ τον. Θάψ' τον». Σταμάτησε. Έσκυψε μπροστά, έτσι όπως καθόταν στην αναπηρική καρέκλα, σαν αρχαίος γύπας. «Φέρε μου την ουρά», είπε. «Για να την πετάξω στη φωτιά και να τη δω να καίγεται».

Ο Χάλστον οδηγούσε μια Πλίμουθ του 1973 με κινητήρα Σάικλον Σπόιλερ ειδική παραγγελία. Το αυτοκίνητο είχε περάσει από γενικό ρεκτιφιέ, και πήγαινε με το καπό στραμμένο προς το οδόστρωμα σε γωνία είκοσι μοιρών. Είχε ξαναφτιάξει το διαφορικό και όλο το πίσω μέρος μόνος του. Το σύστημα των ταχυτήτων ήταν Πένζι, το σύστημα μετάδοσης κίνησης Χερστ. Φορούσε τεράστια χαμηλά και πλατιά λάστιχα, όπως εκείνα στα αγωνιστικά με τα οποία έτρεχε ο Μπόμπι Άνσερ, και πήγαινε φισέκι.

Έφυγε από το σπίτι του Ντρόγκαν λίγο μετά τις εννιάμισι. Ένα παγερό μισοφέγγαρο σαν φλούδα αρμένιζε στον ουρανό, ανάμεσα στα ξεφτισμένα νοεμβριάτικα σύννεφα. Οδηγούσε μ' όλα τα παράθυρα ανοιχτά, γιατί η κίτρινη μπόχα των γηρατειών και του τρόμου έμοιαζε να έχει ποτίσει τα ρούχα του και δεν του άρεσε αυτό. Το κρύο ήταν δριμύ και διαπεραστικό, ύστερα από λίγο του μούδιασε τα δάχτυλα και το πρόσωπο, αλλά ήταν καλό. Έδιωχνε την κίτρινη μπόχα.

Βγήκε από τον αυτοκινητόδρομο στο Πλέισερ'ς Γκλεν και διέσχισε τη σιωπηλή πόλη –που φυλασσόταν μόνο από ένα πορτοκαλί φανάρι το οποίο αναβόσβηνε στη διασταύρωση– με την απολύτως αξιοπρεπή ταχύτητα των πενήντα πέντε χιλιομέτρων την ώρα. Μόλις άφησε πίσω του την κατοικημένη περιοχή και μπήκε στην Πολιτειακή Οδό 35, πάτησε λίγο το γκάζι, αφήνοντας την Πλίμουθ να ξεμουδιάσει. Ο πειραγμένος κινητήρας Σπόιλερ χουρχούρισε όπως χουρχούριζε ο γάτος στην αγκαλιά του νωρίτερα εκείνο το βράδυ. Ο Χάλστον χαμογέλασε με την παρομοίωση.

Κινούνταν ανάμεσα στα λευκά από τον παγετό νοεμβριάτικα χωράφια, γεμάτα σκελετικές καλαμποκιές, με λίγο περισσότερο από εκατόν δέκα χιλιόμετρα την ώρα.

Ο γάτος ήταν σε μια πλαστική τσάντα για τα ψώνια, με διπλό πάχος από τις συνηθισμένες, δεμένη στο επάνω μέρος με χοντρό σπάγκο. Η τσάντα ήταν ακουμπισμένη στο κάθισμα του συνοδηγού. Το ζώο μισοκοιμόταν και χουρχούριζε όταν ο Χάλστον το είχε βάλει μέσα στην τσάντα, και δεν είχε πάψει να χουρχουρίζει σ' όλη τη διαδρομή. Διαισθανόταν, ίσως, ότι ο Χάλστον το συμπαθούσε και ότι ένιωθε άνετα μαζί του. Όπως κι αυτός, η γάτα ήταν ένα μονήρες πλάσμα.

Παράξενο συμβόλαιο, σκέφτηκε ο Χάλστον και ξαφνιάστηκε ανακαλύπτοντας ότι το έπαιρνε σοβαρά σαν *συμβόλαιο θανάτου*. Ίσως το πιο παράξενο σ' αυτό ήταν ότι πραγματικά συμπαθούσε το γάτο, ότι ένιωθε μια συγγένεια μαζί του. Αν αυτό το ζώο είχε καταφέρει να ξεφορτωθεί εκείνα τα τρία χούφταλα, του άξιζε ένα μπράβο... ιδιαίτερα τον Γκέιτς, που το πήγαινε στο Μίλφορντ για ένα μοιραίο ραντεβού με κάποιον κοντοκουρεμένο κτηνίατρο ο οποίος θα το έχωνε μετά χαράς σε ένα θάλαμο αερίων με κεραμική επένδυση, στο μέγεθος ενός φούρνου μικροκυμάτων. Ένιωθε μια συγγένεια, αλλά καμιά επιθυμία να υπαναχωρήσει από τη συμφωνία του. Θα έκανε στο γάτο τη χάρη να τον σκοτώσει γρήγορα και ανώδυνα. Θα πάρκαρε έξω από το δρόμο, δίπλα σ' ένα από εκείνα τα γυμνά νοεμβριάτικα χωράφια, θα τον έβγαζε από την τσάντα, θα τον χάιδευε και ύστερα θα του τσάκιζε το λαιμό και θα του έκοβε την ουρά με το σουγιά του. Και, σκέφτηκε, θα θάψω το κουφάρι όπως αρμόζει, προφυλάσσοντάς το από τα όρνεα. Δεν μπορώ να το προφυλάξω από τα σκουλήκια, αλλά μπορώ να το προφυλάξω από τα όρνεα.

Αυτά σκεφτόταν καθώς το αυτοκίνητο γλιστρούσε μέσα στη νύχτα σαν σκούρο μπλε φάντασμα, και τότε ήταν που ο γάτος περπάτησε μπροστά στα μάτια του, πάνω στο ταμπλό του αυτοκινήτου, με την ουρά του σηκωμένη αλαζονικά, το ασπρόμαυρο πρόσωπό του στραμμένο προς το μέρος του Χάλστον και μια έκφραση σαν χαμόγελο στο στόμα του.

«Σσσς», σφύριξε ο Χάλστον. Έριξε μια ματιά δεξιά του και είδε μια τρύπα στο πλάι της τσάντας με το διπλό πάχος, μια τρύπα ανοιγμένη με τα δόντια —ή με τα νύχια. Κοίταξε πάλι μπροστά...

και ο γάτος σήκωσε το ένα του πόδι και τον χτύπησε παιχνιδιάρικα. Το πόδι σύρθηκε πάνω στο μέτωπο του Χάλστον. Εκείνος τραβήχτηκε μακριά του και τα μεγάλα λάστιχα της Πλίμουθ στρίγκλισαν πάνω στο οδόστρωμα καθώς το αυτοκίνητο παλάντζαρε ακανόνιστα από τη μια άκρη της στενής ασφάλτου στην άλλη.

Ο Χάλστον προσπάθησε να κάνει πέρα το ζώο απ' το ταμπλό δίνοντάς του μια με το χέρι. Του έφραζε το οπτικό πεδίο. Εκείνο τον έφτυσε, κυρτώνοντας τη ράχη του, αλλά δεν κινήθηκε. Ο Χάλστον το χτύπησε πάλι και, αντί να τρομάξει και να φύγει, εκείνο του χίμηξε.

Όπως στον Γκέιτζ, σκέφτηκε. Ακριβώς όπως στον Γκέιτζ...

Πάτησε απότομα φρένο. Ο γάτος είχε γαντζωθεί στο κεφάλι του, φράζοντάς του το οπτικό πεδίο με τη μαλλιαρή κοιλιά του, γρατσουνώντας τον, χαρακώνοντάς τον. Ο Χάλστον κρατούσε πειστωμένα το τιμόνι. Χτύπησε το γάτο μια, δυο, τρεις φορές. Και ξαφνικά ο δρόμος χάθηκε, η Πλίμουθ κατρακυλούσε στο χαντάκι, σκαμπανεβάζοντας με γδούπο πάνω στις αναρτήσεις της. Ακολούθησε μια σύγκρουση που τον τίναξε μπροστά πάνω στη ζώνη ασφαλείας του, και ο τελευταίος ήχος που άκουσε ήταν ο γάτος να ουρλιάζει εφιαλτικά, με τη φωνή μιας γυναίκας που πονάει ή που βρίσκεται στην έξαρση της σεξουαλικής κορύφωσης.

Χτύπησε το ζώο με την κλειστή του γροθιά και ένιωσε μόνο το ελαστικό, εύκαμπτο σφίξιμο των μυών του.

Ύστερα δεύτερη σύγκρουση. Και σκοτάδι.

Το φεγγάρι είχε δύσει. Ήθελε μια ώρα ακόμα μέχρι το χάραμα.

Η Πλίμουθ κειτόταν σε μια ρεματιά, τυλιγμένη σε ομίχλη. Σκαλωμένο στη μάσκα της ήταν ένα μπλεγμένο κομμάτι αγκαθωτού συρματοπλέγματος. Το καπό είχε ανοίξει και πλοκάμια ατμού έβγαιναν από το ραγισμένο ψυγείο του αυτοκινήτου και ανέβαιναν για να ανακατευτούν με την ομίχλη.

Δεν αισθανόταν τα πόδια του.

Κοίταζε κάτω και είδε ότι το σύστημα πυροπροστασίας της Πλίμουθ είχε καταρρεύσει από την πρόσκρουση. Το πίσω μέρος εκείνου του μεγάλου κινητήρα Σάικλον Σπόιλερ είχε πέσει πάνω στα πόδια του, καθελώνοντάς τα.

Έξω, η αρπακτική κραυγή μιας κουκουβάγιας που χιμούσε σε κάποιο μικρό ζώο που έτρεχε να σωθεί.

Μέσα, κοντά του, το αδιάκοπο χουρχούρισμα του ζώου.

Έμοιαζε να χαμογελάει, όπως χαμογελούσε ο Γάτος του Τσέσαϊρ στην *Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*.

Καθώς ο Χάλστον το παρατηρούσε, το ζώο σηκώθηκε, κύρτωσε τη ράχη του, και τεντώθηκε. Με μια ξαφνική, αέρινη κίνηση σαν κυματισμό μεταξιού, πήδηξε στον ώμο του. Ο Χάλστον προσπάθησε να σηκώσει τα χέρια του για να το διώξει.

Τα χέρια του δεν έλεγαν να κινηθούν.

Παράλυση, σκέφτηκε. *Ίσως προσωρινή. Πιθανότερα μόνιμη.*

Ο γάτος χουρχούρισε στ' αυτί του σαν βροντή.

«Φύγε από πάνω μου», είπε ο Χάλστον. Η φωνή του ήταν βραχνή και ξερή. Ο γάτος τσιτώθηκε για μια στιγμή κι ύστερα βολεύτηκε πάλι. Ξαφνικά το πόδι του χτύπησε το μάγουλο του Χάλστον, κι αυτή τη φορά τα νύχια ήταν έξω. Καυτές χαρακίες πόνου ως χαμηλά στο λαιμό του. Και το ζεστό στάλαγμα του αίματος.

Πόνος.

Αίσθηση.

Διέταξε το κεφάλι του να γυρίσει προς τα αριστερά κι εκείνο υπάκουσε. Για μια στιγμή το πρόσωπό του θάφτηκε σ' απαλή, στεγνή γούνα. Ο Χάλστον προσπάθησε να δαγκώσει το γάτο. Εκείνος έκανε έναν ξαφνιασμένο, δυσαρεστημένο ήχο μέσα στο λαιμό του –*γιόουκ!*– και πήδησε στο κάθισμα του συνοδηγού. Κοίταξε τον Χάλστον θυμωμένα, με τ' αυτιά χαμηλωμένα.

«Δεν έπρεπε να το κάνω αυτό, ε;» είπε βραχνά ο Χάλστον.

Ο γάτος άνοιξε το στόμα του και άφησε ένα συριγμό. Καθώς κοιτούσε το παράξενο, σχιζοφρενικό πρόσωπο, ο Χάλστον μπορούσε να καταλάβει πώς ο Ντρόγκαν είχε καταλήξει να πιστέψει ότι ήταν μια διαβολόγατα. Ο γάτος...

Το νήμα της σκέψης του διακόπηκε, καθώς ένιωσε ένα βαθύ μυρμήγκιασμα στις παλάμες και στους πήχεις των χεριών του.

Αίσθηση. Επανέρχεται. Σαν να με τρυπούν βελόνες.

Ο γάτος πήδησε στο πρόσωπό του, με τα νύχια έξω, φτύνοντας.

Ο Χάλστον έκλεισε τα μάτια και άνοιξε το στόμα του. Δάγκωσε την κοιλιά του ζώου και τα δόντια του βρήκαν μόνο γούνα. Τα μπροστινά νύχια του γάτου είχαν γαντζωθεί στ' αυτιά του και βυθίζονταν στο κρέας. Ο πόνος ήταν ασύλληπτος, αφόρητος. Ο

Χάλστον προσπάθησε να σηκώσει τα χέρια του. Εκείνα συσπάστηκαν, αλλά ούτε αυτή τη φορά σηκώθηκαν από τα γόνατά του.

Έσκυψε το κεφάλι του μπροστά κι άρχισε να το τινάζει πέρα δώθε σαν να τινάζε το σαπούνι από τα μάτια του. Συρίζοντας και στριγκλίζοντας, ο γάτος έμεινε γαντζωμένος εκεί. Ο Χάλστον μπορούσε να νιώσει αίμα να κυλάει στα μάγουλά του. Δυσκολευόταν να αναπνεύσει. Το στήθος του γάτου πλάκωνε τη μύτη του. Μπορούσε να πάρει λίγο αέρα από το στόμα, αλλά όχι πολύ. Κι αυτό το λίγο ερχόταν μέσα από τη γούνα του ζώου. Ένιωθε τα αυτιά του σαν να του τα είχαν περιλούσει με υγρό για αναπτήρες και να τους είχαν βάλει φωτιά.

Τινάζε απότομα πίσω το κεφάλι του και ξεφώνισε από τον πόνο —πρέπει να είχε τρανταχτεί ο αυχένας του κατά την πρόσκρουση. Όμως ο γάτος δεν περίμενε αυτή την ανάστροφη κίνηση και τινάχτηκε μακριά. Ο Χάλστον τον άκουσε να προσγειώνεται μ' ένα γδούπο στο πίσω κάθισμα.

Ένα ρυάκι αίματος έτρεχε μέσα στο μάτι του. Προσπάθησε πάλι να κουνήσει τα χέρια του, να σηκώσει το ένα τους και να σκουπίσει το αίμα.

Εκείνα τρεμούλιασαν πάνω στα γόνατά του, αλλά και πάλι δεν μπόρεσε να τα κουνήσει πραγματικά. Σκέφτηκε το σπέσιαλ σαρανταπεντάρι που περίμενε στη θήκη του, κάτω από το αριστερό του μπράτσο.

Αν μπορέσω να πιάσω το σιδερικό μου, γατούλη, θ' αποχαιρετήσεις τις υπόλοιπες απ' τις εννιά ζωές σου μονομιάς.

Κι άλλο μυρμήγκιασμα τώρα. Βαθιοί παλμοί πόνου από τα πόδια του, θαμμένα και σίγουρα τσακισμένα κάτω από τον όγκο του κινητήρα, τσιμπήματα και μούδιασμα στις γάμπες του —ακριβώς όπως όταν ένα μέλος του σώματος που το 'χεις πλακώσει στον ύπνο σου αρχίζει να ξυπνάει. Εκείνη τη στιγμή ο Χάλστον δε νοιαζόταν για τα πόδια του. Του αρκούσε που ήξερε ότι η σπονδυλική του στήλη δεν είχε κοπεί στα δύο, ότι δε θα τελείωνε τη ζωή του σαν ένα νεκρωμένο κορμί προσκολλημένο σε μια ομιλούσα κεφαλή.

Ίσως να μου απέμειναν κι εμένα μερικές ζωές.

Να κανονίσει το γάτο. Αυτό ήταν το πρώτο μέλημα. Μετά να βγει από τα συντρίμια —ίσως κάποιος να περνούσε από εκεί, αυτό θα έλυne και τα δυο προβλήματα μονομιάς. Μάλλον δύσκολο

στις 4:30 το πρωί, σ' έναν απόμερο δρόμο όπως αυτός, αλλά όχι και τελείως απίθανο. Και...

Και τι έκανε ο γάτος εκεί πίσω;

Δεν του άρεσε να τον έχει πάνω στο πρόσωπό του, αλλά δεν του άρεσε ούτε να τον έχει πίσω του και έξω από το οπτικό του πεδίο. Προσπάθησε να εντοπίσει το ζώο κοιτάζοντας απ' τον καθρέφτη, αλλά ήταν ανώφελο. Η σύγκρουση τον είχε στραβώσει και το μόνο που καθρέφτιζε τώρα ήταν η χορταριασμένη ρεματιά μέσα στην οποία είχε καταλήξει το αυτοκίνητο.

Ένας ήχος πίσω του, σιγανός, σαν ύφασμα που σκίζεται.

Ένα χουρχούρισμα.

Διαβολόγατα και τρίχες κατσαρές. Το 'ριξε στον ύπνο εκεί πίσω.

Αλλά ακόμα κι αν δεν το 'χε ρίξει στον ύπνο, ακόμα κι αν με κάποιον τρόπο σχεδίαζε να τον δολοφονήσει, τι θα μπορούσε να κάνει; Ήταν ένα κοκαλιάρικοπραματάκι, που πιθανώς δε ζύγιζε πάνω από δύο κιλά, κι αυτό βρεγμένο. Και σύντομα... σύντομα αυτός θα μπορούσε να κινήσει αρκετά τα χέρια του ώστε να πιάσει το όπλο του. Ήταν σίγουρος γι' αυτό.

Ο Χάλστον κάθισε και περίμενε. Οι αισθήσεις συνέχισαν να επιστρέφουν στο κορμί του σε μια σειρά από μουνδιάσματα. Τελείως παράλογα (ή ίσως σε μια ενστικτώδη αντίδραση στην παρά τρίχα συνάντησή του με το θάνατο) είχε στύση για ένα δυο λεπτά. *Κάπως δύσκολο να τον παίξω υπό τις παρούσες συνθήκες*, σκέφτηκε.

Στ' ανατολικά άρχισε να χαράζει. Κάπου ένα πουλί κελάηδησε.

Ο Χάλστον δοκίμασε πάλι τα χέρια του, κι αυτή τη φορά κατάφερε να τα κινήσει μερικά χιλιοστά πριν ξαναπέσουν.

Όχι ακόμα. Αλλά σύντομα.

Ένας απαλός γδούπος στην πλάτη του καθίσματος πλάι του. Ο Χάλστον γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε το ασπρόμαυρο πρόσωπο, τ' αστραφτερά μάτια με τις πελώριες μαύρες κόρες.

Ο Χάλστον μίλησε στο γάτο.

«Ποτέ δεν έχω αποτύχει σε δουλειά, άπαξ και την ανέλαβα, ψιψίνα. Αυτή θα μπορούσε να είναι η πρώτη φορά. Σιγά σιγά τα χέρια μου ξαναβρίσκουν τις δυνάμεις τους. Πέντε λεπτά, δέκα το πολύ. Θέλεις τη συμβουλή μου; Φύγε απ' το παράθυρο. Είναι όλα ανοιχτά. Φύγε και πάρε μαζί και την ουρά σου».

Ο γάτος τον κοιτούσε.

Ο Χάλστον δοκίμασε πάλι τα χέρια του. Σηκώθηκαν, τρέμο-

ντας ανεξέλεγκτα. Ένα εκατοστό. Δύο εκατοστά. Τ' άφησε να ξαναπέσουν βαριά. Εκείνα γλίστρησαν από την αγκαλιά του και έπεσαν με γδούπο πάνω στο κάθισμα της Πλίμουθ. Έμειναν εκεί, να αχνοφαίνονται στο λυκαυγές, χλομά, σαν μεγάλες τροπικές αράχνες.

Ο γάτος τού χαμογελούσε.

Μήπως έκανα λάθος; αναρωτήθηκε ζαλισμένα. Ήταν ένα πλάσμα της διαίσθησης, και η διαίσθηση ότι είχε κάνει λάθος ξαφνικά τον κατέκλυσε. Τότε το κορμί του ζώου τεντώθηκε και, πριν καν πηδήξει, ο Χάλστον ήξερε τι πήγαινε να κάνει κι άνοιξε το στόμα του για να ουρλιάξει.

Ο γάτος προσγειώθηκε στη βουβωνική χώρα του Χάλστον, με τα νύχια του έξω, να σκάβουν.

Εκείνη τη στιγμή ο Χάλστον ευχήθηκε να είχε παραλύσει. Ο πόνος ήταν τεράστιος, τρομερός. Ποτέ του δεν είχε φανταστεί ότι θα μπορούσε να υπάρχει τέτοιος πόνος στον κόσμο. Ο γάτος ήταν ένα λυσσασμένο συσπειρωμένο ελατήριο, που έφτυνε και ξέσχιζε τους όρχεις του.

Ο Χάλστον *ούρλιαξε*, το στόμα του άνοιξε διάπλατα, και τότε ακριβώς ο γάτος άλλαξε κατεύθυνση και πήδηξε στο πρόσωπό του, πήδηξε στο στόμα του. Κι εκείνη τη στιγμή ο Χάλστον κατάλαβε ότι ήταν κάτι περισσότερο από ένας απλός γάτος. Ήταν ένα πλάσμα κατεχόμενο από μια καταχθόνια, φονική πρόθεση.

Πρόλαβε να δει μια τελευταία φορά το ασπρόμαυρο μουσούδι κάτω από τα κατεβασμένα αυτιά, τα πελώρια και γεμάτα παρανοϊκό μίσος μάτια. Είχε ξεκάνει τρεις ηλικιωμένους ανθρώπους και τώρα θα ξέκανε τον Τζον Χάλστον.

Χώθηκε στο στόμα του, σαν μαλλιαρό βλήμα. Ο Χάλστον δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Τα μπροστινά νύχια του γάτου περιστράφηκαν σαν ανεμόμυλοι, κομματιάζοντας τη γλώσσα του σαν ένα κομμάτι συκώτι. Το στομάχι του ανακατεύτηκε και ξέρασε. Ο εμετός έτρεξε πάλι πίσω μέσα στην τραχεία του, φράζοντάς την, κι άρχισε να πνίγεται.

Σ' αυτή την ακραία κατάσταση, η θέλησή του για επιβίωση υπερνίκησε και τα τελευταία ίχνη της παράλυσης από την πρόσκρουση. Σήκωσε αργά τα χέρια του για ν' αρπάξει το γάτο. *Ω Θεέ μου*, σκέφτηκε.

Ο γάτος πάλευε να χωθεί στο στόμα του, ισιώνοντας το κορμί

του, συστρεφόμενος, εισχωρώντας όλο και πιο βαθιά. Ο Χάλστον μπορούσε να νιώσει τα σαγόνια του ν' ανοίγουν τρίζοντας για να τον δεχτούν.

Έκανε να τον αρπάξει, να τον τραβήξει έξω, να τον σκοτώσει... και τα χέρια του έπιασαν μόνο την ουρά του ζώου.

Με κάποιον τρόπο ο γάτος είχε καταφέρει να χάσει ολόκληρο το κορμί του μέσα στο στόμα του Χάλστον. Το παράξενο, ασπρόμαυρο μουσούδι του πρέπει να ήταν στριμωγμένο στο λαιμό του.

Ένα τρομερό, βραχνό αναγούλιασμα βγήκε από το λαιμό του Χάλστον, που φούσκωνε σαν ένα εύκαμπτο κομμάτι από λάστιχο ποτίσματος του κήπου.

Το κορμί του συσπάστηκε. Τα χέρια του ξανάπεσαν και τα δάχτυλα έπαιξαν ασυναίσθητα ταμπούρλο πάνω στους μηρούς του. Τα μάτια του γυάλισαν, ύστερα θόλωσαν. Κοιτούσαν με βλέμμα απλανές μέσα από το παρμπρίζ της Πλίμουθ την αυγή που ξεπρόβαλλε.

Από το ανοιχτό του στόμα προεξείχαν πέντε εκατοστά φουντωτής ουράς... μισής μαύρης, μισής άσπρης. Η ουρά κουνήθηκε νωχελικά πέρα δώθε.

Η ουρά εξαφανίστηκε.

Ένα πουλί έκρωξε κάπου. Η αυγή χάραξε τότε, μέσα στη γαλήνια σιγή, πάνω από τα παγωμένα χωράφια της υπαίθρου του Κονέτικατ.

Τον αγρότη τον έλεγαν Γουίλ Ρόις.

Πήγαινε στο Πλέισερ'ς Γκλεν, να περάσει από έλεγχο καυσαερίων το φορτηγάκι του, όταν είδε κάτι να στραφταλίζει κάτω απ' τον ήλιο του προχωρημένου πρωινού μέσα στη ρεματιά πλάι στο δρόμο. Σταμάτησε και είδε την Πλίμουθ πεσμένη λοξά σε μια μεθυσμένη γωνία μες στο χαντάκι, με ένα κομμάτι αγκαθωτό συρματόπλεγμα μπλεγμένο στη μάσκα της σαν ξηλωμένο ατσάλινο πλεκτό.

Κατέβηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, κι έμεινε με κομμένη την ανάσα. «Θεέ και Κύριε», ψέλλισε στο λαμπερό νοεμβριάτικο φως. Ένας τύπος καθόταν πίσω από το τιμόνι, στητός σαν να είχε καταπιεί μπαστούνι, με τα μάτια ανοιχτά ν' ατενίζουν με άδειο βλέμμα την αιωνιότητα. Οι εταιρείες δημοσκοπήσεων δε θα τον

συμπεριλάμβαναν ποτέ ξανά στα γκάλοπ τους για τις προεδρικές εκλογές. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο αίματα. Φορούσε ακόμα τη ζώνη ασφαλείας του.

Η πόρτα του οδηγού είχε φρακάρει, αλλά ο Ρόις κατάφερε να την ανοίξει τραβώντας την και με τα δυο του χέρια. Έσκυψε μέσα κι έλυσε τη ζώνη ασφαλείας, σκοπεύοντας να ψάξει για ταυτότητα. Ήταν έτοιμος να πιάσει το σακάκι, όταν πρόσεξε ότι το πουκάμισο του νεκρού κυμάτιζε, πάνω ακριβώς από την αγκράφα της ζώνης του παντελονιού. Κυμάτιζε... και φούσκωνε. Κηλίδες αίματος άρχισαν ν' ανθίζουν εκεί σαν δυσοίωνα τριαντάφυλλα.

«Τι διάβολο;» Άπλωσε το χέρι, άδραξε το πουκάμισο του νεκρού άντρα και το σήκωσε.

Ο Γουίλ Ρόις κοίταξε –και ούρλιαξε.

Κοφτερά νύχια είχαν ανοίξει μια ακανόνιστη τρύπα πάνω από τον αφαλό στη σάρκα του άντρα. Από μέσα της τον κοιτούσε η γεμάτη αίματα ασπρόμαυρη μουσούδα μιας γάτας, με μάτια πελώρια και βλοσυρά.

Ο Ρόις τρέκλισε προς τα πίσω, τσιρίζοντας, με τα χέρια του να κρατάνε το πρόσωπό του. Ένα σμήνος κοράκια σηκώθηκαν κρίζοντας από ένα κοντινό χωράφι.

Η γάτα βγήκε και τεντώθηκε με αναίσχυντη νωχέλεια.

Ύστερα πήδησε έξω από το ανοιχτό παράθυρο. Ο Ρόις πρόλαβε να τη δει φευγαλέα να κινείται μέσα στο ψηλό ξερό χορτάρι, κι ύστερα χάθηκε.

Φαινόταν βιαστική, είπε αργότερα σ' ένα δημοσιογράφο της τοπικής εφημερίδας.

Σαν να είχε κάποια δουλειά να τελειώσει.

